

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่หนึ่งร้อยสามสิบแปด

การเปิดเผยดาเนียล 11: การดำเนินผ่านประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์

Jeff Pippenger

2024-03-15

ข้อสี่สิบแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด เป็นข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าที่ลึกซึ้งที่สุด บรรดาประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งถูกรวบรวมไว้ในข้อนี้ คือจุดที่วงล้อของเวลาในนิมิตของเอเสเคียลถูกนำมาประสานเข้าด้วยกัน เมื่อถึงเวลาแห่งที่สุดปลายของขบวนการมิลเลอไรต์ในปี 1798 และเวลาแห่งที่สุดปลายของขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สามในปี 1989 ประวัติศาสตร์ภายในและภายนอกของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายก็ถูกนำเสนอไว้ ภายในข้อนี้มีการประกาศถึงการพิพากษาที่กำลังใกล้เข้ามา ซึ่งมาถึงพร้อมกับทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งในปี 1798 ต่อเนื่องไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสี่สิบเอ็ด ฉะนั้น ข้อนี้จึงเป็นภาพแทนของการพิพากษาเพื่อการสอบสวนแห่งคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งเริ่มต้นกับบรรดาผู้ตาย ไปจนถึงการประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และการที่พระเจ้าทรงฉายแฉ็ดเวเนติสมาแบบเลาตีเซียออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์

ประวัติศาสตร์ตั้งแต่เวลาที่สันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี ค.ศ. 1798 จนกระทั่งบาดเจ็บถึงตายนั้นได้รับการรักษาให้หายในข้อที่สี่สิบเอ็ด ถูกนำเสนออยู่ในประวัติศาสตร์ของข้อนี้ ตั้งแต่ข้อที่สี่สิบเอ็ดเป็นต้นไปถูกวางไว้ในบริบทของการพิพากษาโดยอำนาจบริหารของพระเจ้าอันกำลังทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งเริ่มต้นในข้อนี้ ในความหมายเชิงพยากรณ์นี้ ข้อที่สี่สิบคือจุดสิ้นสุดของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และข้อนี้กับข้อสองของบทนี้คือจุดเริ่มต้น บทที่สิบเอ็ดนำเสนอการกบฏของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และบทที่สิบนำเสนอจุดเริ่มต้นของนิมิตแม่น้ำฮิดเดเคล ส่วนบทที่สิบสองนำเสนอจุดจบ บทที่สิบและบทที่สิบสองเป็นตัวแทนของเบื้องต้นและเบื้องปลาย และบทที่สิบเอ็ดคือการกบฏซึ่งอยู่ตรงกลาง

บทที่สิบและบทที่สิบสองเป็นสิ่งเดียวกัน เพราะต่างจากบทที่สิบเอ็ด ทั้งสองบทนี้แสดงถึงประสบการณ์ของดาเนียลที่สัมพันธ์กับนิมิตนั้น ส่วนบทที่สิบเอ็ดคือนิมิตนั่นเอง บทที่สิบคืออักษรตัวแรกของอักษรฮีบรู บทที่สิบเอ็ดคืออักษรที่สิบสามอันเป็นอักษรแห่งการกบฏของอักษรฮีบรู และบทที่สิบสองคืออักษรตัวสุดท้ายของอักษรนั้น นิมิตแห่งแม่น้ำฮิดเดเคลคือ "ความจริง"

ในบทที่สิบเอ็ด ตอนต้นเป็นภาพประกอบของตอนปลาย เพราะพระคริสต์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงเลย ประวัติศาสตร์ช่วงสุดท้ายซึ่งแสดงไว้ในข้อ 40 คือเวลาแห่งการทดสอบของรูปสัตว์ร้าย เวลาแห่งการทดสอบนั้นสิ้นสุดลงด้วยเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ซึ่งแสดงไว้ในข้อ 41 เพราะฉะนั้น ข้อ 1 และข้อ 2 จึงต้องกล่าวถึงเวลาแห่งการฉนึกของคณหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เพราะช่วงเวลานั้นก็เป็นช่วงเวลาแห่งการก่อรูปของรูปสัตว์ร้ายด้วย

"องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างชัดเจนว่า รูปเคารพของสัตว์ร้ายนั้นจะถูกจัดตั้งขึ้นก่อนที่เวลาทดลองจะสิ้นสุดลง เพราะว่ามันจะเป็นบททดสอบอันยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของพระเจ้า ซึ่งโดยบททดสอบนี้ ชะตากรรมนิรันดร์ของพวกเขาจะถูกตัดสิน..."

"นี่คือการทดสอบที่ประชากรของพระเจ้าจำต้องเผชิญก่อนที่พวกเขาจะได้รับการประทับตรา"
Manuscript Releases, เล่ม 15, หน้า 15.

ย่อมมีหลักหมายสองประการเสมอที่บังชี้ถึงวาระแห่งอวสาน ในขบวนการปฏิรูปของโมเสส หลักหมายนั้นคือการบังเกิดของอาโรน และสามปีต่อมาคือการบังเกิดของโมเสส ในขบวนการปฏิรูปเพื่อออกจากบาบิโลนและสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ หลักหมายนั้นคือกษัตริย์ดาร์อิอัส ตามมาด้วยกษัตริย์ไซรัส ในขบวนการปฏิรูปของพระคริสต์ หลักหมายนั้นคือการบังเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และหกเดือนต่อมาคือการบังเกิดของพระคริสต์ ในขบวนการปฏิรูปของพวกมิลเลอไรต์ หลักหมายนั้นคือการสิ้นสุดอำนาจของระบบสันตะปาปาในปี 1798 ตามมาด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระสันตะปาปาในปี 1799 ในขบวนการปฏิรูปของทูตสวรรค์องค์ที่สาม หลักหมายนั้นคือประธานาธิบดีเรแกนและประธานาธิบดีบุชผู้พ่อ ซึ่งทั้งสองเป็นตัวแทนของปี 1989 ในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบ ข้อหนึ่ง เราพบว่ากษัตริย์ไซรัสถูกระบุไว้

ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีเหตุการณ์หนึ่งถูกสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ซึ่งมีนามว่าเบลเชซซาร์; และเหตุการณ์นั้นเป็นความจริง แต่เวลาที่กำหนดไว้สั้นยาวนาน; และท่านก็เข้าใจเหตุการณ์นั้น และมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ดาเนียล 10:1

ในข้อพระคัมภีร์ต่อ ๆ ไปของบทที่สิบ เราเห็นประสบการณ์ของดาเนียลถูกแสดงไว้ล่วงหน้าก่อนที่กาเบรียลจะถ่ายทอดนิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ในบทที่สิบเอ็ด ไซรัสเป็นเครื่องหมายบอกเวลาแห่งอวสาน เพราะก่อนหน้านี้ไซรัส ผู้เป็นหลานของดาร์อิอัส เคยเป็นแม่ทัพของดาร์อิอัสผู้สังหารเบลเชซซาร์ จึงเป็นการกำหนดจุดสิ้นสุดของการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการเป็นเชลยหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของอิสราเอลฝ่ายวิญญาณในบาบิโลนฝ่ายวิญญาณ ตั้งแต่ปี 538 จนถึง 1798.

“คริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกตกอยู่ในสภาพเชลยอย่างแท้จริงตลอดช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการขมเหงาอย่างไม่ลดละนี้ เช่นเดียวกับที่บุตรทั้งหลายของอิสราเอลถูกกักไว้เป็นเชลยในบาบิโลนตลอดช่วงเวลาแห่งการเป็นเชลยนั้น” Prophets and Kings, 714.

จุดสิ้นสุดของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีในปี 1798 เป็นเครื่องหมายแห่งเวลาอวสาน ดังนั้นจุดสิ้นสุดของเจ็ดสิบปีจึงเป็นเครื่องหมายแห่ง “เวลาอวสาน” สำหรับประวัติศาสตร์นั้น ทั้งดาร์อิอัสและไซรัสต่างก็ถูกแสดงไว้ในการตายของเบลเชซซาร์และการสิ้นสุดของราชอาณาจักรบาบิโลน เพราะไซรัสในฐานะนายพลของดาร์อิอัสผู้ทำให้งานนั้นสำเร็จ ได้เป็นผู้แทนของดาร์อิอัส เมื่อจอร์จ บุช ผู้พ่อ เข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1989 เรแกนได้เป็นประธานาธิบดีมาแล้วในสิบเก้าวันแรกของปี 1989.

นิมิตแห่งฮิดเดเคลเริ่มต้นขึ้น ณ เวลาแห่งวาระสุดท้าย ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัส เมื่อกาเบรียลเริ่มคลี่คลายประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของบทที่สิบเอ็ดแก่ดาเนียล เขาได้อ้างถึงปีแรกแห่งรัชกาลดาร์อิอัสก่อน เพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่านิมิตแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งเขากำลังจะนำเสนอต่อดาเนียลนั้น เริ่มต้นขึ้นในวาระสุดท้ายปลายกาล ในปี 1989 เพราะวาระบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลายกล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่.

แต่ข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่านถึงสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์แห่งความจริง และไม่มีผู้ใดยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับข้าพเจ้าในเรื่องเหล่านี้ นอกจากมีคาเอล เจ้านายของท่าน ทั้งในปีแรกแห่งรัชกาลดาร์อิอัสขามิเดีย คือข้าพเจ้าเอง ได้ยืนขึ้นเพื่อคำชูและเสริมกำลังเขา ดาเนียล 10:21, 11:1

ในปีแรกแห่งรัชกาลดาร์อิอัส ซึ่งเป็นภาพแทนของวาระแห่งอวสานในปี 1989 กาเบรียล “ได้ยืนขึ้น” ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ณ “วาระแห่งอวสาน” ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถึง ในปี 1798 ทูตสวรรค์องค์แรกได้มาถึง และในปี 1989 ทูตสวรรค์องค์ที่สามได้มาถึง จนกระทั่งข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้รับการเสริมกำลังในปี 2001

การประทับตราของทูตสวรรค์องค์ที่สามจึงได้เริ่มต้นขึ้น แต่การเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์ที่สามซึ่งมาถึงในปี 1989 นั้น เป็นภาพแทนโดยการที่กาเบรียลขึ้น ณ วาระแห่งอวสาน กาเบรียลกำลังจะแสดงแก่ดาเนียล "สิ่งที่ถูกจารึกไว้ในคัมภีร์แห่งความจริง" และนิมิตแห่งฮิตเดเคลก็มีลายพระหัตถ์แห่ง "ความจริง" ซึ่งกาเบรียลกำลังจะนำเสนอ.

ในข้อสิบสี่ของบทที่สิบ กาเบรียลได้แจ้งแก่ดาเนียลแล้วว่า สิ่งที่ท่านกำลังกล่าวถึงในนิมิตแห่งแม่น้ำฮิตเดเคลนั้น คือ "สิ่งที่จะบังเกิดขึ้นแก่ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย"

บัดนี้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านเข้าใจสิ่งซึ่งจะบังเกิดแก่ชนชาติของท่านในกาลสุดท้าย เพราะนิมิตนั้นยังเกี่ยวข้องกับวันเวลาอีกมากนัก ดาเนียล 10:14

ข้อที่สองของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดเป็นตัวแทนของความรู้ที่ถูกเปิดเผยออกในวาระแห่งอวสานเมื่อปี 1989 และซึ่งชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่ "จะบังเกิดขึ้น" แก่ชนชาติของพระเจ้า "ในกาลภายหลัง"

บัดนี้ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงแก่ท่าน ดูเถิด ยังมีกษัตริย์อีกสามองค์ลุกขึ้นในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะมั่งคั่งยิ่งกว่าพวกเขาทั้งสิ้น และด้วยกำลังอันเกิดจากทรัพย์สมบัติของตน เขาจะปลุกปั่นคนทั้งปวงให้ขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรกรีซ ดาเนียล 11:2

ไซรัสเป็นภาพล่วงหน้าของกษัตริย์องค์ที่สองนับตั้งแต่ปี 1989 เขาเป็นกษัตริย์แห่งจักรวรรดิเมโด-เปอร์เซีย ซึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรในคำพยากรณ์พระคัมภีร์แห่งยุคสุดท้ายที่ประกอบด้วยเขาสองเขา อันเป็นสัญลักษณ์แทนชาวมีเดียและชาวเปอร์เซีย หลังจากกษัตริย์องค์ที่สองของอาณาจักรแห่งสัตว์ร้ายจากแผ่นดินที่มีสองเขาในวาระสุดท้ายในปี 1989 แล้วก็ยังมีกษัตริย์อีกสามองค์ (คลินตัน, บุชผู้หลัง, โอบามา) และต่อจากนั้นจะมีกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งมั่งคั่งยิ่งกว่าพวกเขาทั้งหมด กษัตริย์สามองค์ที่ติดตามหลังบุชผู้แรก ได้รักรายภายหลังการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และเป็นเช่นนั้นเพียงเพราะพวกเขาได้เป็นประธานาธิบดี ทรัมป์ ผู้เป็นองค์ที่สี่ซึ่งมั่งคั่งยิ่งกว่ามาก และเป็นประธานาธิบดีที่มั่งคั่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา มิได้ทำเงินของตนเพราะเขาได้เป็นประธานาธิบดี แต่โดยหลักแล้วผ่านงานของเขาในด้านการลงทุนอสังหาริมทรัพย์ นานก่อนที่เขาจะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

เมื่อพิจารณาโดยเปรียบเทียบแล้ว ประธานาธิบดีที่มั่งคั่งที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกาแต่เดิมคือประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา ก่อนหน้าดอนัลด์ ทรัมป์ จอร์จ วอชิงตันเป็นประธานาธิบดีที่มั่งคั่งที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกา และเขาสร้างความมั่งคั่งของตนเช่นเดียวกับดอนัลด์ ทรัมป์ คือผ่านการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ ทั้งวอชิงตันและทรัมป์ก้าวเข้าสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีจากภูมิหลังทางการเมืองที่ไม่เป็นไปตามแบบแผน วอชิงตันเป็นผู้นำทางทหารเป็นหลักก่อนขึ้นเป็นประธานาธิบดี และทรัมป์เป็นนักธุรกิจและบุคลิกทางโทรทัศน์ ผู้ซึ่งเช่นเดียวกับวอชิงตัน ไม่มีประสบการณ์ทางการเมืองมาก่อนเลย

ประธานาธิบดีทั้งสองเป็นที่รู้จักในเรื่องบุคลิกอันเข้มแข็งและรูปแบบการนำของตน แม้ว่าพวกเขาจะแสดงลักษณะเหล่านี้ออกมาแตกต่างกันอย่างมากก็ตาม วอชิงตันเป็นที่รู้จักจากภาวะผู้นำที่สุขุม หนักแน่น และมั่นใจ ตลอดจนการเป็นศูนย์รวมแห่งความเป็นเอกภาพในช่วงสงครามปฏิวัติและในช่วงปีแรก ๆ ของสาธารณรัฐ ขณะที่ทรัมป์เป็นที่รู้จักจากแนวทางการนำและการบริหารราชการแผ่นดินที่เด็ดขาด ประธานาธิบดีทั้งวอชิงตันและทรัมป์ต่างก็เป็นบุคคลที่ก่อให้เกิดข้อถกเถียงอย่างมีนัยสำคัญ แม้จะด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันอย่างมาก วอชิงตัน แม้จะได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวาง

ก็เผชิญกับคำวิพากษ์วิจารณ์ในสมัยของตนในหลายประเด็น รวมถึงทัศนคติของเขาเกี่ยวกับการเป็นทาสด้วย ส่วนการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของทรมปีนั้นเต็มไปด้วยข้อถกเถียงมากมาย รวมถึงการใช้ "ทวีตถ้อยคำรุนแรง" ของเขาบนสื่อสังคมออนไลน์ การตัดสินใจเชิงนโยบายแบบอเมริกาต้องมาก่อนของเขา และความตระหนักรู้ในตนเองของเขาเอง

ประธานาธิบดีผู้มั่งคั่งที่สุดและเป็นประธานาธิบดีคนที่หกจะปลุกเร้าอำนาจมังกรของฝ่ายโลกาภิวัตน์ เมื่อเรานำประวัติศาสตร์ของข้อสองแห่งบทที่สิบเอ็ดมาวางทับกับประวัติศาสตร์ของช่วงปี 1776, 1789 และ 1798 เราจะพบข้อมูลเพิ่มเติมที่กล่าวถึงประธานาธิบดีคนสุดท้ายของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลก เพราะพระเยซูทรงใช้จุดมกราคมตอนต้นเพื่อทรงอธิบายจุดจบ ช่วงเวลาสองช่วงแรกซึ่งแสดงไว้โดยปี 1776 และ 1789 เป็นพยานสองปากว่าประธานาธิบดีคนสุดท้ายจะเป็นประธานาธิบดีคนที่แปด ผู้ซึ่งมาจากเจ็ดคนนั้น ทรมปีเป็นประธานาธิบดีคนที่หกนับจากเรแกน และในฐานะประธานาธิบดีคนที่แปด เขาจะเป็น "ผู้ซึ่งมาจากเจ็ดคนนั้น" ประธานาธิบดีคนสุดท้ายและเป็นคนที่แปดจะปกครองในเวลาที่ยุทธศาสตร์อเมริกาสร้างรูปเคารพ "แต่และของ" สัตว์ร้ายนั้น

ประธานาธิบดีผู้ปกครองอยู่ในเวลาที่สหรัฐอเมริกาสร้างรูปสัตว์ร้ายนั้น จะต้องเป็นองค์ที่แปด ซึ่งมาจากทั้งเจ็ด ตามที่ Peyton Randolph และ John Hancock ได้เป็นพยานไว้ สันตะปาปาเป็นศิระะที่แปดซึ่งมาจากทั้งเจ็ด และได้รับบาดเจ็บล้มลงในเชิงพยากรณ์ เพื่อจะเป็นภาพลักษณ์ของสันตะปาปา ประธานาธิบดีองค์ที่แปดซึ่งมาจากทั้งเจ็ด จะต้องมีการระบุในเชิงพยากรณ์ด้วยว่าเป็นผู้ที่ถูก "ทำให้บาดเจ็บ" หรือ "ถูกฆ่า" ในเชิงพยากรณ์เช่นกัน

สันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตายของตนจากอำนาจแห่งพญานาค (ฝรั่งเศส) คืออำนาจแห่งพญานาคซึ่งสันตะปาปาได้ต่อสู้ดิ้นรนด้วยมาโดยตลอด นับตั้งแต่ครั้งที่เปาโลได้ระบุว่า ความสลับแห่งความอธรรม (มนุษย์แห่งบาป) ก็กำลังกระทำการอยู่แล้วในเวลานั้น พญานาคแห่งศาสนานอกรีตกำลังกัดขวางไม่ให้สันตะปาปาขึ้นครองบัลลังก์ ซึ่งสันตะปาปาได้กระทำในปี ค.ศ. 538

ตั้งแต่เริ่มต้นของสันตะสำนักจนถึงความพินาศสิ้นสุดท้าย มันต่อสู้กับอำนาจของพญานาคอยู่เสมอ ภาพจำลองของสันตะสำนักยอมกำหนดให้ภาพนั้นต้องต่อสู้กับอำนาจของพญานาคด้วย ในวิวรรณ์บทที่สิบเจ็ด สันตะสำนักซึ่งเป็นศิระะที่แปด อันมีที่มาจากศิระะทั้งเจ็ด ในที่สุดก็ถูกเผาด้วยไฟ และเนื้อหนังของนางถูกกษัตริย์สิบองค์กินเสีย ในความตายทั้งสองครั้ง (ค.ศ. 1798 และวาระสุดท้าย) สัตว์ร้ายแห่งสันตะสำนักถูกสังหารโดยอำนาจของพญานาค เพื่อให้สหรัฐอเมริกาสร้างภาพของสัตว์ร้ายได้ ประธานาธิบดีคนที่แปดยอมจำเ็นต้องถูกสังหารโดยอำนาจของพญานาคซึ่งตนทำสงครามอยู่ด้วย และกษัตริย์องค์ที่หกภายหลังเวลาสิ้นสุดในปี 1989 คือกษัตริย์ผู้ปลุกเร้าอำนาจทั้งปวงของพญานาค

โรนัลด์ เรแกน เป็นโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ แต่จอร์จ บุช ผู้พ่อ เป็นนักโลกาภิวัตน์แบบฉบับ คนหนึ่งในคำกล่าวที่มีชื่อเสียงของเขาคือถ้อยคำที่เขาโกหกโดยกล่าวว่า เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 1988 ว่า "และผมคือคนที่จะไม่ขึ้นภาษี คู่แข่งของผมตอนนี้พูดว่าเขาจะขึ้นภาษีเป็นทางเลือกสุดท้าย หรือทางเลือกที่สาม แต่เมื่อใดที่นักการเมืองพูดเช่นนั้น คุณก็รู้ว่านั่นเป็นทางเลือกหนึ่งที่เขาจะต้องเข้าไปใช้บริการ คู่แข่งของผมไม่ตัดความเป็นไปได้ของการขึ้นภาษีออกไป แต่ผมจะตัดออกไป และสภาคองเกรสจะกดดันให้ผมขึ้นภาษี และผมจะบอกว่าไม่ และพวกเขาจะกดดัน และผมจะบอกว่าไม่ และพวกเขาจะกดดันอีก และทั้งหมดที่ผมจะพูดกับพวกเขาได้ก็คือ: จงอ่านริมฝีปากของผม: ไม่มีภาษีใหม่"

นอกเหนือจากคำโกหกต่อสาธารณชนดังกล่าวนี้ ซึ่งเป็นลักษณะประจำของผู้แทนอำนาจแห่งพญานาค คำกล่าวที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาคือในการประชุมร่วมกันของสภาคองเกรสเมื่อวันที่ 11 กันยายน 1990

ซึ่งเขากล่าวว่า “บัดนี้ เราสามารถเห็นโลกใหม่กำลังปรากฏขึ้นต่อสายตา
โลกซึ่งมีความเป็นไปได้อย่างแท้จริงของระเบียบโลกใหม่ ตามถ้อยคำของวินสตัน เชอร์ชิลล์ คือ ‘ระเบียบโลก’
ที่ซึ่ง ‘หลักการแห่งความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ... คุ่มครองผู้อ่อนแอจากผู้แข็งแรง ...’
โลกที่องค์การสหประชาชาติ ซึ่งเป็นอิสระจากภาวะชะงักงันแห่งสงครามเย็น
กำลังอยู่ในฐานะพร้อมที่จะทำให้ภาพนิมิตทางประวัติศาสตร์ของบรรดาผู้ก่อตั้งสำเร็จลุล่วง”
บุชผู้พี่เป็นนักโลกาภิวัตน์ แม้ว่าเขาจะระบุตนว่าเป็นรีพับลิกันก็ตาม

บิล คลินตันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่จัดพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง ณ อนุสรณ์สถานลินคอล์น
ซึ่งหมายความว่าเขาหันหลังให้แก่ลินคอล์นและหันหน้าไปทางเสาโอเบลิสก์แห่งอนุสาวรีย์วอชิงตัน
อันเป็นโอเบลิสก์ที่ภายในเปี่ยมด้วยสัญลักษณ์ของฟรีเมสันรี ทั้งโอเบลิสก์และสัญลักษณ์ของฟรีเมสันรีที่เขาเลื
อกจะหันหน้าเผชิญขณะกล่าวคำปฏิญาณความจงรักภักดีต่อรัฐธรรมนูญอย่างเป็นทางการเป็นเท็นั้น ไม่เพียงเป็นตัวแทน
ว่าเขาได้หันหลังให้แก่สัญลักษณ์แห่งการต่อต้านการเป็นทาสของอนุสรณ์สถานลินคอล์นเท่านั้น
แต่การกำหนดตำแหน่งเชิงประวัติศาสตร์ที่คลินตันเลือกนั้นยังสอดคล้องกับสุนทรพจน์ตอบรับตำแหน่งของเขา
ซึ่งในการนั้นเขาได้ยกย่องศาสตราจารย์ผู้หนึ่งซึ่งเขาเคยศึกษาภายใต้การสอนของผู้นั้นในมหาวิทยาลัยเยซุอิต
ที่เขาเคยเข้าเรียนอีกด้วย

ศาสตราจารย์ผู้นั้น คือ แครอลล์ คริกลีย์ ได้เขียนหนังสือเรื่อง *Tragedy and Hope: A History of the
World in Our Time* ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1966 และเป็นทีที่เข้าใจอย่างถูกต้องและแพร่หลายว่าเป็น
“คัมภีร์ไบเบิลแห่งแนวคิดโลกาภิวัตน์” ดังที่คัมภีร์กรูอานเป็นต่อศาสนาอิสลาม และดังที่ *Morals and
Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* ซึ่งอัลเบิร์ต ไพก์เป็นผู้เขียน
และตีพิมพ์ในปี 1871 ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการอธิบายคำสอนลับของฟรีเมสันอย่างครอบคลุมที่สุด;
หรือดังที่ *The Book of Mormon* เป็นต่อวิสุทธิชนยุคสุดท้าย
หนังสือของคริกลีย์ก็เป็นคัมภีร์ไบเบิลแห่งปรัชญาโลกาภิวัตน์
คนส่วนใหญ่คงจะทราบหากคลินตันยกย่องมัมมัตแห่งคัมภีร์กรูอาน หรือหากเขายกย่องโจเซฟ สมิธแห่ง
The Book of Mormon และบางคนคงจะทราบว่าอัลเบิร์ต ไพก์คือใคร
แต่มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าการยกย่องคริกลีย์ของคลินตันนั้นสอดคล้องกับวาระโลกาภิวัตน์ของเขาเอง
และกับการปฏิเสธหลักการต่าง ๆ ที่อับราฮัม ลินคอล์นเป็นตัวแทน

ในการปราศรัยครั้งนั้น คลินตันกล่าวว่า: “เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นวัยรุ่น ข้าพเจ้าได้ยินคำเรียกของจอห์น
เคนเนดีให้เป็นพลเมือง และต่อมา เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักศึกษาที่จอร์จทาวน์
ข้าพเจ้าได้ยินการเรียกนั้นได้รับการทำให้กระจ่างโดยศาสตราจารย์ผู้หนึ่งชื่อแครอล คริกลีย์
ผู้ซึ่งกล่าวกับเราว่า อเมริกาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์
เพราะประชาชนของเราเชื่ออยู่เสมอในสองสิ่ง คือ วันพรุ่งนี้สามารถดีกว่าวันนี้ได้
และเราทุกคนต่างมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมส่วนบุคคลที่จะทำให้เป็นเช่นนั้น” แนวคิดของแครอล
คริกลีย์เกี่ยวกับวิธีที่จะ “ทำให้อเมริกายิ่งใหญ่อีกครั้ง”
คือให้สหรัฐอเมริกายอมสละอธิปไตยแห่งชาติของตนต่อองค์การสหประชาชาติ คลินตันเป็นเดโมแครต
เป็นโลกาภิวัตน์นิยม เป็นตัวแทนของพญามังกร.

“ลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้น” จอร์จ บุช คนสุดท้าย เป็นโลกาภิวัตน์นิยม และเช่นเดียวกับบิดาของเขา
เขาเป็นโลกาภิวัตน์นิยมผู้ประกาศตนว่าเป็นรีพับลิกัน ลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้น
พระคัมภีร์ได้ตั้งคำถามเชิงวาทศิลป์ไว้ว่า “คนสองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ
ถ้าเขาทั้งสองมิได้เห็นพ้องต้องกัน?”
เพียงติดตามกิจการมากมายที่บุชคนสุดท้ายได้กระทำร่วมกับบิลและฮิลลารี คลินตัน
ก็จะเห็นได้ว่าบุชคนสุดท้ายเห็นพ้องต้องกันกับผู้ใด

บารัก ฮุสเซน โอบามา ได้กล่าวถ้อยแถลงเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสหรัฐอเมริกาอย่างถึงรากฐานในการชุมนุมหาเสียงไม่นานก่อนที่เขาจะได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 2008 ณ เมืองโคลัมเบีย รัฐมิสซูรี โอบามากล่าวว่า: "เรากำลังอยู่ห่างจากการเปลี่ยนแปลงสหรัฐอเมริกาอย่างถึงรากฐานเพียงห้าวัน" ถ้อยแถลงนี้เป็นส่วนหนึ่งของสารที่กว้างขวางกว่าของโอบามาเรื่อง "ความหวังและความเปลี่ยนแปลง" ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการรณรงค์หาเสียงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของเขาในปี 2008 โดยเน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นของเขาต่อการปฏิรูปนโยบายครั้งสำคัญและการกำหนดทิศทางที่แตกต่างให้แก่ประเทศ ทิศทางที่เขาหันพาประเทศไปนั้นคือสุนโยบายแห่งพญามังกรของลัทธิโลกาภิวัตน์ การต่อต้านคนผิวขาว การสนับสนุนการทำแท้ง การต่อต้านเชื้อเพลิงคาร์บอน การต่อต้านอเมริกาควบคู่กับการสนับสนุนลัทธิโลกาภิวัตน์ ความหลากหลาย ความเสมอภาค การมีส่วนร่วม ประวัติศาสตร์เท็กซองทฤษฎีเชื้อชาติวิพากษ์ และอื่น ๆ อีกไม่รู้จบ โอบามามีได้เป็นเพียงผู้จัดตั้งชุมชนเท่านั้น; เขาเป็นและยังคงเป็นตัวแทนของวาระโลกาภิวัตน์ของอำนาจแห่งพญามังกร.

อย่างไรก็ตาม ทรัมป์แตกต่างจากนักการเมืองสมัยใหม่ทั่วไป โดยรักษาคำมั่นสัญญาไว้ได้มากกว่าประธานาธิบดีอีกเจ็ดคนทั้งหมดในช่วงเวลาที่เริ่มต้นในปี 1989 รวมกัน เขามุ่งมั่นที่จะทำให้อเมริกากลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง และในการพยายามเช่นนั้น เขาได้ปลุกเร้าอำนาจโลกาภิวัตน์ที่ครอบงำอยู่ ไม่เพียงในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ในทั่วทั้งโลกด้วย

โจ ไบเดนไม่มีหลักฐานใด ๆ เลยแม้แต่น้อยที่แสดงว่าเขาเป็นสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากนักโลกาภิวัตน์อีกคนหนึ่ง

สัตว์ร้ายแห่งคาทอลิกนิยมได้ทำสงครามอันยืดเยื้อกับอำนาจฝ่ายมังกร และประธานาธิบดีผู้ครองตำแหน่งอยู่ในเวลาที่สหรัฐอเมริกาสร้างรูปเคารพของสันตะปาปาจะต้องอยู่ท่ามกลางการต่อสู้กับอำนาจฝ่ายมังกรด้วยความจำเป็นตามคำพยากรณ์ ประธานาธิบดีที่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งหลาย นอกจากโดนัลด์ ทรัมป์แล้ว ไม่มีผู้ใดที่จะทำสงครามกับอำนาจฝ่ายมังกร เพราะพรรคเดโมแครตเป็นพวกโลกาภิวัตน์อย่างเปิดเผย (มังกร) และจอร์จ บุช ผู้เป็นคนหลังสุด ก็เป็นเช่นเดียวกับบิดาของเขา (คือเป็นรีพับลิกันโดยคำประกาศ แต่แท้จริงแล้วเป็นมังกรฝ่ายโลกาภิวัตน์) เพราะพระเยซูทรงยกคนสุดท้ายขึ้นเป็นภาพประกอบกับคนแรกเสมอ.

เราจะศึกษาต่อในบทความถัดไป

"วิกฤตใหญ่หลวงกำลังรอคอยประชากรของพระเจ้า วิกฤตกำลังรอคอยโลก การต่อสู้อันสำคัญยิ่งที่สุดตลอดทุกยุคสมัยอยู่เบื้องหน้าเราแล้ว เหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งตลอดเวลาที่สี่สิบปีที่ผ่านมา เราได้ประกาศโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวาระแห่งคำพยากรณ์ว่าใกล้จะมาถึง บัดนี้กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเราแล้ว คำถามเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อจำกัดเสรีภาพแห่งมโนธรรมได้ถูกเสนอเร่งเร้าต่อบรรดาผู้บัญญัติกฎหมายของชาติแล้ว ประเด็นเรื่องการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ได้กลายเป็นเรื่องที่ได้รับการสนใจและมีความสำคัญในระดับชาติ เราทราบดีว่าผลลัพธ์ของความเคลื่อนไหวนี้จะเป็นเช่นไร แต่เราพร้อมสำหรับเหตุการณ์นั้นแล้วหรือ? เราได้ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบหมายแก่เราอย่างสัตย์ซื่อแล้วหรือไม่ ในการเตือนประชาชนถึงภัยอันตรายที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา?"

"มีคนเป็นอันมาก แม้ในบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในขบวนการบังคับให้ถือวันอาทิตย์นี้ ซึ่งตาบอดต่อผลที่จะติดตามมาจากการกระทำดังกล่าว พวกเขาไม่เห็นว่าตนกำลังกระหน่ำโจมตีเสรีภาพทางศาสนาโดยตรง มีคนเป็นอันมากที่ไม่เคยเข้าใจข้อเรียกร้องของวันสะบาโตตามพระคัมภีร์ และรากฐานอันเป็นเท็จซึ่งสถาบันวันอาทิตย์ตั้งอยู่บนนั้น การเคลื่อนไหวใด ๆ ที่สนับสนุนกฎหมายทางศาสนา แท้จริงแล้วคือการยอมอ่อนข้อให้แก่สันตะปาปา

ซึ่งตลอดหลายยุคสมัยได้ทำสงครามกับเสรีภาพแห่งมโนธรรมอย่างไม่ลดละ การถือวันอาทิตย์ในฐานะสถาบันที่เรียกกันว่าเป็นคริสเตียนนั้น มีความเป็นมาเนื่องจาก 'ความล้าลึกแห่งการอธรรม'; และการบังคับให้ถือวันดังกล่าวก็จะเป็นการรับรองโดยพฤตินัยต่อหลักการซึ่งเป็นศิลามูลเมกของโรมันนิยมโดยตรง

เมื่อประเทศของเราปฏิเสธหลักการแห่งการปกครองของตนถึงขั้นตรากฎหมายวันอาทิตย์ขึ้น โปรเตสแตนต์ก็จะจับมือกับ โรมันคาทอลิกในการกระทำนั้น; ซึ่งมีโชะไรอันนอกจากเป็นการปลุกชีวิตให้แก่พระราชย์ที่เฝ้าจับตารอโอกาสของตนมาเป็นเวลาช้านาน เพื่อจะพุ่งกลับขึ้นสู่อำนาจเผด็จการอย่างเต็มรูปแบบอีกครั้งหนึ่ง”

“ขบวนการปฏิรูปแห่งชาติ ซึ่งใช้อำนาจแห่งการออกกฎหมายทางศาสนา เมื่อพัฒนาจนเต็มที่แล้ว จะแสดงความไม่อดกลั้นและการบีบคั้นกดขี่เช่นเดียวกับที่เคยมีช้อยู่ในยุคสมัยอดีต ในครั้งนั้น บรรดาสามัญได้ถือเอาพระราชสิทธิ์ของพระเจ้าไว้เอง บดขยี้เสรีภาพแห่งมโนธรรมภายใต้อำนาจเผด็จการของตน; และการจำคุก การเนรเทศ และความตายก็ตามมาสำหรับบรรดาผู้ที่ขัดขืนข้อกำหนดของพวกเขา หากสิทธิ์โรมันคาทอลิกหรือหลักการของสิทธิ์นั้นจะถูกตราเป็นกฎหมายให้กลับมาใช้อำนาจอีกครั้ง ไฟแห่งการข่มเหงจะถูกจุดขึ้นใหม่เพื่อต่อต้านบรรดาผู้ที่ไม่ยอมสละมโนธรรมและความจริงเพื่อยอมตามความผิดพลาดอันเป็นที่นิยม ความชั่วร้ายนี้กำลังจะกลายเป็นความจริงอยู่แล้ว”

“เมื่อพระเจ้าได้ประทานความสว่างแก่เราให้เห็นถึงอันตรายที่อยู่เบื้องหน้าเราแล้ว เราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์อย่างปราศจากความผิดได้อย่างไร หากเราละเลยที่จะทุ่มเทความพยายามทุกประการเท่าที่อยู่ในอำนาจของเรา เพื่อนำเรื่องนี้ไปเสนอแก่ประชาชน? เราจะพอใจที่จะปล่อยให้พวกเขาเผชิญกับประเด็นอันสำคัญยิ่งนี้โดยปราศจากการเตือนแล้วกระนั้นหรือ?” Testimonies, volume 5, 711, 712.